

V ZAJETÍ Pradávňích

Jana Beranová

V ZAJETÍ PRADÁVNÝCH

Jana Beranová

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,

v pořadí 127. e-knihu v edici SOLIS,

první elektronické vydání.

Autor © Jana Beranová

Korektura, redakce a sazba:

Lucie Zubalíková, Sabina Novotná, Veronika Malá, Tomáš Rejc

Obálka a kresby: © JPolc design

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88525-35-6 EPUB

978-80-88525-34-9 PDF

Anotace

Občas si připadám jako černá kočka, s dráčky připravenými vždy k útoku. City? Ty jsem dávno zamkla kdesi v hlubinách svého srdce, protože v mém světě se taková slabost neodpouští. Přála jsem si být nezávislá, jenže teď mě svazuje síla pouta... a já nenávidím, že bolí tak sladce.

Chtěl jsem jen klid, ticho a čas na zhojení starých jizev. Místo toho mi Bohyně předhodila dívku, která by mě nejraději zabila pouhým pohledem – nebo svou vůní. Nebezpečně se mi dostává pod kůži. Ve dne si lezeme na nervy, v noci se vzájemně spalujeme. A někde mezi tou nevraživostí roste něco, co si ani jeden z nás nechce přiznat.

Upozornění:

Nevhodné pro osoby mladší 18 let. Obsahuje sexuální scény, násilí, vulgarismy, vzpomínky na vynucený sex, myšlenky na sebevraždu. Zvažte, prosím, zda je pro vás tato kniha vhodná.

Věnování:

Všem, kterým život naložil. Těm, co se cítili nedostateční, neviditelní, měli potřebu se srovnávat: Jste dost a někomu děláte jeho svět lepším.

Rebecca

Fenrir se s hlasitým heknutím udělá a pak se ze mě odvalí, aniž by se zajímal o moje uspokojení. Typické. Přesto mu vlezu do postele znovu a znovu, jako ta největší ubožačka. Jenže si nemůžu pomoci, něco mi na něm imponuje. Jeho charisma, velitelské schopnosti, jakási temná aura, jež obklopuje celou jeho bytost.

Objektivně vzato, ten chlap je zmetek. Sobecký zmrld, co bude vždycky jednat především ve svém vlastním zájmu, a já stejně budu vděčně paběrkovat drobečky jeho přízně a pozornosti, jak jsem to dělala celý svůj život se všemi, na nichž mi záleželo. Z Fenrirovy náklonnosti mi aspoň může kápnout nejedna výhoda.

„Nevidělas můj zapalovač, brouku?“ přehrabuje se otráveně nepořádkem na nočním stolku, zatímco v koutku pusy žmoulá cigaretu. Sehnu se, abych nakoukla pod postel.

„Jeden ti vypadl z kapsy džínů, když jsi je ze sebe tak chvatně shazoval,“ pronesu a v mezeře zahlédnu jeho šátrající ruku.

„Sorry, potřeboval jsem upustit páru a ty mi k tomu vždycky dopomůžeš nejlíp. Líbilo se ti to?“ Škrtne a labužnický potáhne, až se tabák na konci rozzáří do oranžova.

„Jasně,“ zalžu.

„Ty jsi totiž ze všech nejlepší. Moje malá, zuřivá, vášnivá, vražedná valkýra.“ Vyfoukne kouř ke stropu, přitáhne si mě k polibku a já mu zase naletím na ty jeho řečičky.

Ve chvíli, kdy zadoufám, že bych ho třeba mohla přimět ještě k pokračování, aby mě dodělal, se prudce rozrazí dveře. Sotva si stačím přitáhnout pokrývku výš, abych si zakryla prsa.

Tsun Lai na vteřinku zaraženě mlčí, dokud na ni Fenrir nevyštěkne: „Doufám, že máš zatraceně dobrý důvod mi sem lézt bez zařukání.“

„Já... ano, omlouvám se, ale nesu neodkladné zprávy. Zabili další dva naše, přímo v postranní uličce vedoucí na Bagley avenue. Měli tam doručit zásilku jednomu z našich prominentních zákazníků

z casina. Vyhmátli si je tam Ricovi lidi, byli v přesile. Jednoho z nich zranili, ale jinak proti nim naši neměli žádnou šanci.“

Fenrir vztekle zahodí doutnající nedopalek na zem a praští pěstí do čela postele za námi, div nepřelomí prkna.

„Zasranej Rico! Za tohle nám zaplatí! Koho dostal? A kde je kontraband?“ řve nepřičetně, zatímco se Tsun Lai krčí mezi futry a já se ho pokouším zklidnit tím, že mu položím dlaň na rameno. Shodí ji ze sebe. Chápu jeho naštvání, za poslední měsíce jsme ve střetech s lidskými gangy přišli o čtyři lidi.

„Diega a Taru. Stříbrné kulky. Jeho sejmuli hned, Tara byla sice postřelena, ale stačila se proměnit a jednoho z nich drsně pokousat, než ji zasáhli podruhé. Poté zdrhli i se zbožím a ona si z posledních sil zvládla zavolat na pomoc Jericha, který byl jen o blok vedle. Našel ji na pokraji smrti, stačila mu jen říci, kdo na ně zaútočil. Už chystá odplatu.“

„Rebecca, běž za ním a zapoj se, chci tě mít u toho. Ty si nebudeš brát servítky.“

„Tak na to si vsaď“, vyhrknu a můj hlas nese sotva postřehnutelné stopy pohnutí. Tara byla téměř moje kamarádka. Statečná a přátelská holka. Navenek drsná jako já, ale na rozdíl ode mě měla dobré srdce.

Nic nedbám Tsun Lainina pohledu a soukám se rychle do oblečení, které ze mě Fenrir před necelou půlhodinkou divoce strhal. Když ji mímím ve dveřích, shlížím na ni shora. Ne že bych se nad tuhle kříženku vlkodlaka a člověka chtěla vyloženě povyšovat, ačkoli v lásce ji zrovna nemám. Je to spíše dáno naším výškovým rozdílem.

Otočím se na svého milence, který na nočním stolku rovná kreditkou do lajny sněhobílý prášek. Očividně hledá cestu, jak se po těchto informacích uklidnit.

„Fenrire, nebude to hezký. Možná sejmu víc lidí než jen ty, co můžou za jejich smrt,“ upozorním ho.

„Máš moje požehnání, brouku. Víím, jak jednáš, když jsi vytočená. Pokud bys dostala přímo Rica, vysloužíš si speciální pochvalu. Hodně štěstí. A ty pojď sem a zavři,“ vyzve Tsun Lai. Sevře se mi hrud' při

pomyšlení, co s ní má nejspíš za úmysly. Na moje ublížené city však není čas. Teď je na řadě pomsta.

Jericho s Dariem si ve sklepení chystají zbraně. Mlčky se k nim přidám. Do pouzdra v podpaží zasunu pistoli a urovnám si černou bundu. Dýku k pasu jsem si připnula, už když jsem se krátce zastavila ve svém maličkém bytě, jenž se nachází ve stejné budově.

„Fenrir o všem ví?“ zamručí Jericho a kontroluje zbraň.

„Jo, Tsun Lai ho zpravila. Poslal mě, abych se připojila k trestné výpravě. O kterého zákazníka šlo?“

„MacCullan. Je pěkně nakrknutej, že nemá svoje zboží. Vivian pro něj shání náhradu, jak nejrychleji dokáže. Vsadím se, že Rico je takovej kretén, že by mu byl schopen nabídnout i kradený materiál.“

„A do prdele. Zkurvenci lidský. Máme tušení, kde se schovávají?“

„Okamžitě jsem rozhodil sítě. Crimson je vyčmuchala v jednom skladu vedle nádraží hned u řeky. Čeká tam na nás. Kdyby se dali do pohybu, bude nás neprodleně informovat.“

„Rico?“ strkám si do kapsy náhradní zásobník.

„Toho neviděla. Pravděpodobně se ani neukáže, nejspíš zrovna hledá, komu rychle udat horký zboží.“

„Darie, nejdeš nějak nalehko?“ zarazím se při pohledu na jednoho z nejděsivějších členů našeho gangu.

„Dneska to bude osobní. Diego byl bratranec. Nemůžu se dočkat, až ty svině rozervu svými tesáky,“ zazubí se nebezpečně, jako by mi tím odhaloval své nejvražednější zbraně.

Auto jsme nechali o blok dál a zbytek došli pěšky. Crimson se odlepí od stěny a nenápadně nám pokývne. Spolupracovat s touhle samotářkou je radost. Tichá, diskrétní, se skvělými kontakty. Miluje svůj svobodný život, takže součástí našeho gangu – pro její vnímání čehosi podobného smečce – se nikdy stát nechtěla. Občasné výpomoci se však nebrání.

Myslím, že částečně proto, jelikož má slabost pro Fenrira. Ostatně, která z nás ne? Umí být neskutečně šarmantní a má dar omotávat si lidi okolo prstu. I to je jedním z důvodů, proč se stal vůdcem Ragnaroku v tak nízkém věku a všichni ho ve většině případů respektují. Druhým z důvodů je ten, že zabil svého předchůdce.

„Čau, Crims,“ pronesu šeptem a muži z mého doprovodu na ni mávnou. „Jsou stále na místě?“

„Ani se nehnuli, věděla bych o tom. Nacházejí se v té prostřední budově se špinavě žlutou fasádou. Znáám ji, má hlavní a boční vchod a ani jeden jsem za celou dobu nespustila z očí.“

„Kolik jsi jich zaznamenala?“

„Čtyři. Tři muži a žena. Jeden z těch chlápků vypadal pořádně zřízeně, sotva se držel na nohou a byl celý od krve.“

„Víme. Tara nedala svůj život lacino.“

„Tara? Ale ne, taková milá holka,“ povzdychne si Crimson.

„A Diego. Za tohle nám zaplatí.“

Samotářka upře své velké, černé oči na Daria a účastně pronese: „To mě moc mrzí.“

„Mrzet to bude především je,“ procedí bratranec zemřelého mezi zuby. Ve tváři mu čtu zuřivost a touhu po odplatě. Zorničky má podivně rozšířené, takže bych si tipla, že se stačil něčím *posilnit*. Darius je magor od přírody. Když si ještě něco dá, mění se v destruktivní monstrum.

„Dávejte na sebe pozor, ano?“ otočí se pak naše spojka na Jericha.

Tón jejich překrásné ebenové pleti si je tak podobný, až mnozí tipujeme, že nejspíš budou geneticky příbuzní. Po desetiletích pouličních válek mezi lidskými a vlkodlačími gangy naše řady značně prořídly, takže najít spřízněného druha či družku v blízkém okolí se začíná stávat velmi vzácným jevem a výběr partnera není nejširší. Někteří se pak sníží k tomu, aby se spáрили s obyčejným člověkem, jako třeba Tsun Lainina matka. Nebo má.

Při vzpomínce na ni a na to, co teď možná ta vyhublá holka provádí s Fenrirem, si opovržlivě odplivnu. Vím, že minimálně v tomhle je

nevinně, protože se ho příšerně bojí a dobrovolně by si s ním žádné hrátky nedoprávala, což však neznamená, že vnitřně nezuřím a na hrudi mě nepálí žárlivost.

Fenrir zneužívá své moci, kterou se opájí, a manipuluje mistrně se svým okolím. Vidím to, někde tam hluboko jeho chování moc dobře vnímám, ale i přesto ho... mám ráda? Nevím, nemám tušení, jak taková emoce vypadá. Snažila jsem se ji vypnout už dávno, abych se chránila. Jsem si vědoma pouze toho, že *něco* k němu cítím a udělala bych pro něj cokoli. Klidně zabila. Na což se chystám právě teď.

Sice jsem nedávno oslavila teprve dvaadvacáté narozeniny, ale pod mýma rukama už vyhasl pár lidských životů. Užila jsem si jejich vraždění? Vlastně ani ne.

Jenže jsem si tuhle cestu vybrala sama, když jsem v patnácti utekla z domu a v rámci přežití se nechala trénovat Garrettem od chvíle, co jsem se přidala k našemu gangu nesoucím hrdý název Ragnarok. Ten chlap zlámal mou duši i kosti v mém těle tolika strašnými způsoby, až vychýlil střelku mého morálního kompasu značně mimo správný pól. Jakmile mi v hlavě naskočí jeho jméno, celá se otřesu. Momentálně není na podobné úvahy čas.

Musím proto v rychlosti sesbírat veškeré své myšlenky, které se nebezpečně rozprchly do zakázaných směrů, a zkoncentrovat je na jedinou: pomstu. Znovu pohmatem zkontroluju, že mám vše na svém místě, nachystané k okamžité akci. V dáli zahouká lodní siréna.

Darius už vedle mě nervózně přešlapuje, připraven vypustit svého vlka a dát volný průchod jeho běsu. Jericho se ještě skloní ke Crimson a v podivné grimase podobné úsměvu na ni vycení své bělostné zuby: „Díky, Crims. Ohlídáš nám situaci venku, kdyby se náhodou chtěl někdo nevitáný příliš angažovat?“ Má na mysli policajty, případně další členy Ricova gangu.

Samotářka se ošije a podrbe si krátké kudrliny. „Fajn, ale kdyby se něco zvrtno, mizím.“

Jericho ji poplácá po rameni a já na ni přátelsky mrknu. My tři si pak vyměníme všeříkající pohledy. Několik bezeslovných posunků a jdeme na věc.

Já a Darius zaujmeme postavení u rzí pokrytých vrat, z nichž se barva olupuje v celých plátech, zatímco Jericho vzhledem ke své výšce nakoukne letmo oknem, aby zmonitoroval stav uvnitř. Sleduju jeho signály a ze rtů odezírám téměř neslyšná slova. Tohle bychom měli zmáknout vyřídít raz dva.

„Myslím, že jsem zahlédl i naši zásilku, leží na jedné z beden. Vpravo vzadu ale vidím ještě jedny dveře, mohl by to být ten boční východ. Becco, přesuneš se k němu? Dáme si pak pokyn, abychom útočili koordinovaně a –“

Darius, jehož svaly se pod tmavě šedým trikem viditelně napínají, zúží oči a nedočkavě zavrčí: „Sereme na to, prostě tam vlítneme a rozcupujeme je na kusy.“

„Jestli chceš umřít dřív než ti uvnitř, tak si posluž,“ pronese Jericho svým typicky vyrovnaným tónem.

Já už ale cítím Dariova vlka těsně pod povrchem a honem se přesouvám podél zdi bokem, protože nás od vražedného běsu dělí sotva vteřiny. Zhluboka se nadechnu přesně ve chvíli, kdy se ozve skřípavý zvuk, jež vydala vstupní vrata, která se rozletěla pod nárazem mohutného zvířecího těla. Sotva stačím vniknout dovnitř a zmapovat terén.

Chlápek, jemuž se perlí pot na čele a pod nápořem třesavky stěží udrží pistoli v ruce, bude zřejmě tím, jehož si před smrtí podala Tara. Jedno mocné máchnutí Dariovy tlapy mu rozerve hrdlo. Krev stříkne na podlahu a vytvoří na ní abstraktní obrazec. Jeho uměleckou hodnotu nestihnu docenit, protože druhý z mužů reaguje rychleji.

Hluk výstřelu z brokovnice zaplní poloprázdný prostor a s ozvěnou se rozprskne do všech jeho koutů. Bok mého zuřivého kumpána se začne barvit do ruda, avšak ani tato skutečnost ho nedokáže zastavit.

Mezitím se uvnitř ocitá i Jericho. Natáhne před sebe paži a jeho pohyb se mi před zraky odehrává jako ve zpomaleném filmu. Přesně zamíří a stačí mu jediný výstřel, aby útočník padl bez hlesu k zemi.

Spočinu očima na ženě krčící se za jednou z dřevěných beden, na níž leží ukradená zásilka. Vrchní obal je rozpáraný, vystřelovací nůž ještě leží vedle balíčku. Ženiny ruce se chvějí rozrušením a malý

revolver se jí zasekne v pouzdře, když se ho snaží vytáhnout. Pohlédne na mě s panikou vepsanou ve tváři. Černá díra mé hlavě je to poslední, co v životě spatří, než padne na studený beton jako podřátá.

Úder do předloktí mě zaskočí a zbraň mi vypadne z ruky. Týpka, co se musel skrývat za rozraženými dveřmi, jsem nešťastně přehlédla. Školácká chyba, za niž by mi dal Garrett nakládačku. Výhoda i přesto zůstává na mé straně. On má možná sílu, ale chybí mu mrštnost.

Dýku tasím nacvičeným pohybem, který bych dokázala zopakovat kdykoli i v nejhlubším rozespání. Bodnu ho do boku pod žebra. Zakvílí a předkloní se. Má finální rána míří do jeho krční tepny. Gejzír teplé rudé tekutiny mi nepříjemně ošplíchne tvář i prsty, přesto nehnu ani brvou.

Jericho hrábne po zásilce a skryje ji do vnitřní kapsy své bundy. Darius je zpět ve své lidské podobě a našťavaně funí, zatímco si tiskne dlaň na ránu. Broky ho našťestí jen lízly a nebyly stříbrné, ale i tak si teď očividně *užívá* následky své zbrklosti.

Poťukám si špičkou dýky na bradu a rozhlížím se po spoušti, kterou jsme tu napáchali.

„Měli bychom se zdejchnout. Nad čím ještě dumáš?“ obrátí se na mě Jericho.

„Přemýšlím, zda jim uřezat hlavy a poslat je Ricovi místo suvenýru. Možná by postačily jejich prostředníčky. To by bylo celkem stylové, nemyslíš?“

Z mého rozjímání mě vytrhne Crimsonino táhlé zavytí, jež se ozve zvenčí chvíli předtím, než zaslechneme tlumené policejní houkačky. Střelba zřejmě musela upoutat pozornost nějakého zodpovědného občana, který na nás zavolal strážce pořádku.

Sehnu se pro upuštěnou pistoli, kopnu do kanystru benzínu stojícího příhodně v rohu a bez hlesu natáhnu ruku k Dariovi. Ten okamžitě pochopí a podá mi zapalovač. Přiložím plamínek k cípu umaštěného hadru, jenž ihned vzplane jasným světlem. Přetáhnu si kapuci hluboko do čela a urychleně opustíme prostor, který se začíná plnit černým štiplavým dýmem.

Crims na nás zamává ocasem a naznačí nám, abychom ji následovali. Vyzná se v bludišti těch nejzapadlejších uliček a zadních dvorků, jimiž nás bezpečně odvede stranou, abychom mohli nepozorovaně oklikou zamířit k našemu vozu.

Stejně mám dojem, že policajti po nás jdou už spíš jen tak ze zvyku, aby se neřeklo, že za peníze daňových poplatníků neodvádí svou práci. Málokdy kohokoli z nás dostanou. Z jejich počínání je cítit jistá rezignace. Podezírám je, že by byli nejraději, kdyby náš druh lidé definitivně vyhubili, a proto řeší vzájemné potyčky s dosti vlažným nasazením.

Volant přenechám Jerichovi a na zadní sedačce vyhrnu Dariovo triko, abych zhodnotila míru poškození. Zapřu se o hlavovou opěrku a natáhnu se do přihrádky před sedačkou spolujezdce, abych z ní vytáhla obvaz, leukoplast a dezinfekci. V protisměru nás minou dva hasičské vozy. Jericho škubne volantem, aby se jim bezpečně vyhnul a se mnou to smýkne o okýnko.

„Ocenil bych, kdyby ses připoutala. Nepřežil jsem tolik soubojů jen proto, aby mě pak zabil neukázněný pasažér,“ ohradí se náš řidič.

„Sorry, jen se potřebuju postarat o tohohle pablba, co se nechal úplně zbytečně postřelit.“

Darius nerudně zavrčí a cosi si neslyšně mumlá pod vousy. Cukne sebou, když mu rozšklebenou kůži vyčistím, přiložím na ni fáč a oblepím jej.

„Za chvíli se ti to zranění zatahne, ale Bohyně ví, co všechno za sajrajt v tom skladu měli uložený. Nerada bych, aby se ti rána zanítila.“

„Dík,“ zabručí a já se konečně připoutám. Promnu si předloktí. V návalu adrenalinu jsem to ani nezaznamenala, ale utržený úder byl docela silný. O zlomeninu se nejedná, ale i naražení bolí. Naštěstí je otázkou několika minut, než se o tuto drobnou nepříjemnost postará moje regenerace.

Jericho zaparkuje před budovou s ošuntělou fasádou. Obejdeme ji a pokyneme jednomu z hlídkujících členů. Vystoupáme po požárním schodišti do prvního patra. Vejdeme do hlavní místnosti, kde se

v křesle rozvaluje Fenrir a vyzařuje ze sebe auru podobnou Bohu podsvětí. Zrovna cosi diskutuje s Vivian, když zaznamená naši přítomnost. Vztyčeným ukazováčkem přeruší proud jejích slov. Nemusí ani promluvit, aby okamžitě pochopila. Jeho schopnost ovládat lidi okolo sebe je fascinující.

Postupně nás všechny přejede pohledem a pak pronese prosté: „Takže?“

Jericho zaloví v kapse a na stůl před Fenrira položí napůl rozlepený balíček.

„Zkontroluj, zda je kompletní,“ ukáže na Viv, která se ihned chopí zboží. „A dál?“ očekává pokračování.

„Všichni čtyři jsou po smrti. Becca jim chtěla uřezat *suvenýry* a poslat je jako vzkaz Ricovi, ale museli jsme rychle vyklidit prostor,“ hlásí Jericho.

„Tak jsem to tam aspoň podpálila, abych zametla stopy,“ pokrčím rameny.

Všimnu si, jak se Fenrirovi napnou svaly na předloktích porostlých tmavými chlupy, když se zapře do opěrek a vztyčí se v celé své výšce. Nadzvedne obočí a ohrne ret, jakmile mu zrak padne na Dariovo proděravělé a zakrvácené triko.

Darius raději rychle mávne rukou na znamení, že se jedná o zanedbatelnou maličkost, jež nestojí za řeč. Všichni moc dobře víme, nakolik nepříjemně rýpavý občas umí Fenrir být, když jde o cizí selhání.

Přistoupí až těsně přede mne a já se ihned narovná v zádech. Stáhne mi kapuci z vlasů a věnuje mi obdivný pohled, z něhož mi okamžitě začne tepat v klíně.

Pohládí mě po tváři a zašeptá: „Všechna ta krev na tobě vypadá skvěle. Perfektně podtrhuje barvu tvých očí.“

Zachvějí se mi ústa, než z nich vypustím prosté: „Děkuju.“ Vnitřně se však opájím jeho komplimentem více, než by bylo zdravo. Ještě chvíli přejíždí palcem po mém spodním rtu a roztírá po něm železitou pachut', načež jej krátce olízne.

„Dobrá práce, vy tři. Předpokládám, že Ricovi velmi rychle dojde, kdo je za tuhle odvetu odpovědný, a to je dobře. Potřebuje jasný signál, že my se sebou vyjebávat nenecháme a každá akce vyvolá reakci. On nás připravil o dva lidi, my jeho o dvojnásobek. Navíc mám nový plán. Becco, dej si sprchu, za půl hodiny vás s Jerichem a pár dalšími očekávám u sebe v pracovně, abych se s vámi podělil o bližší informace.“

Rebecca

Tisíckrát si můžu opakovat, že tentokrát budu nad věcí, a stejně mě Fenrir po tisíci a prvé dostane. Předchozí vůdce gangu Garrett si mou loajalitu musel vydobýt – a že mě nešetřil. Zato Fenrirovi bych klidně okamžitě padla k nohám. Je stejně starý jako já, a přesto vloni převzal celý Ragnarok. Porazit Garretta v souboji na život a na smrt se přitom rovnalo téměř zázraku.

Nebo tady někdo možná kouzlil trochu jinak a svému štěstí napomohl.

Ted' sedí s rukama složenýma na područkách a nohama roztaženýma pohodlně od sebe. Černýma očima pod huňatým obočím skenuje nedbale místnost. Působí možná ležérně, jenže já jsem se v něm naučila číst. Drobná strnulost v jeho obličeji mi napovídá, že pro nás má nějaké zásadní sdělení.

„Tohle rozhodnutí ve mně uzrávalo už delší dobu,“ spustí, jakmile všichni zaujmeme svá místa u stolu a on si dopřeje dramatickou pauzu. „Vy všichni tady dobře víte, že o tom, kdo je mým otcem, se mi máma svěřila až těsně před svou smrtí. Co jsem však s nikým neprobíral, je skutečnost, že jsme spolu následně udržovali docela čilý kontakt. Byl mou existencí doslova nadšen a spřádali jsme spolu velkolepé plány, jak se přidám ke smečce, v níž si budoval svůj vliv. Naneštěstí, než jsme stačili cokoli z nich uskutečnit, zabili ho, a proto jsem vyzval na souboj Garretta, abych si zajistil vysloužené postavení alespoň tady. Avšak stále komunikuju s několika osobami, které zůstaly věrné jemu a původní Alfě, jež byla zbavena své vlkodlačí podstaty a vyhnána. Po událostech posledních dní jsem se rozhodl, že je zajedu navštívit, protože slíbily svou pomoc s rozšířením našeho vlivu více na západ. Cestou si taky vyřídím osobní účty s otcovým vrahem – Jinxem Stillwoodem.“

„Dovol mi jet s tebou!“ vyhrknu bez přemýšlení. „Pomůžu ti a budu ti krýt záda, kdyby se cokoli zvrtilo!“

Všichni se na mě otočí, a já cítím, jak se mi žene horko do tváří.

„Má Becca, vždy věrná a zapálená. Avšak jsou záležitosti, o něž se chci postarat sám. Jericho, po dobu mé nepřítomnosti dohlédneš, aby vše běželo, jak má.“

Urostlý muž po mém boku mlčky přikývne.

„Vivian, postarej se o koloběh zboží a v mezičase proklepněte adepty na nové dodavatele. A Rebecca, pokud by někdo z Ricových lidí zase vystrkoval růžky, hezky ho za ně chytni a protáhni ho peklem.“

„Spolehni se,“ proneseme já a Viv jednohlasně.

„Fajn, můžete jít. Vyrazím hned zítra ráno a budu vás průběžně informovat o vývoji.“

Hromadně se zvedneme, až židle zavržou o parkety na podlaze.

„Ty, počkej,“ ukáže na mě prstem, a jakmile ostatní zmizí a zavrou za sebou, pokyne jím, abych k němu přišla blíž. Stáhne si mě k sobě do klína, obemkne mou tvář v dlani a začne mě líbat na krk. Tělo se mi pod jeho doteky celé rozechvěje a on mi následně do ucha zašeptá: „Klekni si a pojď se se mnou hezky rozloučit.“

Jinx

Další noc, kdy jsem se jen převaloval a naspal sotva pár hodin. Pracujeme s Kiernanem na vyjednávání akvizice jedné z firem, což vede nevyhnutelně ke každodennímu blízkému kontaktu s Aylou, která bude mít na starosti finanční stránku, a bohužel i jejím druhem, jenž hlídá právní záležitosti. Ona se mi pak vkrádá do snů, zatímco on mi způsobuje noční můry, v nichž mi ji znovu a znovu bere.

V posledních dnech mě navíc přepadá divný pocit. Neumím ho blíže specifikovat, ale připadá mi, jako kdyby se okolními lesy plížil neuchopitelný stín. Mám dojem, že cítím jeho pach, ovšem kromě pár zlomených větviček, jež může mít na svědomí zvěř, jsem nic

neobjevil. Kiernana ani hlídky jsem svou paranoiou obtěžovat nechtěl, zůstávám však stále ve střehu.

Stejně jako za každého rozbřesku, i dnes utáhnu tkaničky na své obuvi, abych si rozproudil krev a rozehrál svaly během předtím, než si s Lisette, smečkovou Gammou a mou vzdálenou sestřenicí, dopřejeme bojovou rozcvičku. Udělali jsme z ní náš malý rituál před snídaní. Jakožto Beta považuju za svou povinnost udržovat se v perfektní kondici, abych mohl sloužit woodlandským s plným nasazením.

Vzduch je chladivý, syrový a slunce teprve začíná stydlivě prosvěcovat obzor na východě. Pomalu se protahuju, když mě znovu zasáhne ono podivné aroma. O chřípí mi zavadí stěží ve stopovém množství, přesto mi zabrnká na nervy.

Obezřetně větrím a skenuju zrakem okolí. Zajíc, který vyskočí z mlází a proklíčkuje mezi zaparkovanými vozidly, mi málem přivodí infarkt. Zalovím v kapse pro sluchátka a zvolím na mobilu playlist. Doufám, že mi pomůže rozehnat nepříjemné myšlenky a pocity.

První rytmy mi zaduní do ušních bubínků a já s nimi sladím dopady svých chodidel na šterkovou cestu. Uběhnu však sotva pár metrů, když mě k zemi srazí obrovský, huňatý bílý vlk. Zároveň i přes hlasitou muziku zaslechnu, že vzduch proťal štěkavý zvuk podobný výstřelu.

Vyrvu jednu bezdrátovou pecku a obořím se na zvíře, které mě stále ještě kryje pod sebou: „Odine, co tím, sakra, sleduješ?“

Vezme na sebe lidskou podobu a pokyne mi, abych se za ním odplížil stranou. Stačím si všimnout, že je bos a má na sobě jen kraťasy a triko.

„Ayla měla jednu ze svých vidin, že se tě někdo pokusí zastřelit. Vzbudila se naprosto hysterická, takže jsem za tebou hned pádil, abych útoku zamezil.“

V tom momentě k nám už dobíhají i hlídky a já se zvedám na nohy.

„Střelec! Musíme ho dostat, ale opatrně, nikdo nebude riskovat!“ udílím rozkazy.

Od hlavního vchodu se ozve dětský pláč. Já i Odin se ohlédneme a spatříme Aylu s jejích miminkem v náruči, za níž se objeví rozespalý

Kiernan se svou ženou a Lisette. Pár dalších lidí je následuje. Zvuk střelby a nastalý šrumeček je musel vytrhnout z dřimoty.

„Okamžitě dovnitř! Odine, běž se o ně postarat, já se připojím k hlídkám,“ instruují ho a zamířím ke krosové motorce zaparkované vedle Ashtonovy nablýskané černé mašiny. Sáhnu pro klíčky pod sedlo a s helmou se ani neobtěžuju.

Řev motoru a pach benzínu smísený s prachem z příjezdové cesty prosytí už tak narušený ranní klid. Zhlédnu míhající se oháňky členů hlídky řítících se za vetřelcem. Dole u zatáčky spatřím zaparkovaný vůz a zatáhnu za plyn.

Doslova odhodím stroj a můžu se jen v duchu modlit, že tím nezadřu motor. Stačí mi pár kroků, abych otevřel dokořán dveře, skrz které se snaží protlačit muž, jenž mrsknul ve spěchu na sedadlo spolujezdce pušku. Rozmáchnu se jimi a přirazím ho k rámu vozidla.

Ozve se odporne křupnutí, jelikož jsem mu pravděpodobně něco zlomil. Pach, jež jsem cítil v minulých dnech, se mi nyní dere do nozder v neuvěřitelně silné koncentraci. Kůže, tabák, střelný prach. Zahledím se mu do mladého obličeje, v němž nejvýraznější rys představují temné oči a výrazné obočí. Jako bych už podobné viděl.

„Co jsi, kurva, zač?“ zavrčím mu do tváře a stále se předloktím zapírám o horní hranu dveří, jejichž pomocí ho držím uskládaného na místě.

„Tvoje nejhorší noční můra,“ vyrazí ze sebe ztěžka.

Za mnou se mezitím objeví zbylé hlídky a kryjí mi záda. Část z nich na sebe vezme lidskou podobu, zbytek zůstává ve vlci pro případ, že by byl náš neúspěšný atentátník vlkodlačího původu a pokusil se nabrat zvířecí formu.

„Je tu s tebou ještě někdo?“ rozhlížím se a snažím se zaznamenat odér jakéhokoli dalšího vetřelce. Z auta se však line jen stěží rozeznatelné pikantní čokoládové aroma, které mi z nějakého důvodu okamžitě rozbuší srdce.

„Přijel jsem sám, vyrovnat účty, Stillwoode.“

„Nezapomínám tváře a tu tvou vidím dnes poprvé,“ odvětim, přesto se mi v hlavě začne skládat těžko uvěřitelná teorie.

„Nemáš sebemenší tušení, kdo jsem, vid’?“ rozchechtá se ztěžka a vychrchlá trochu krve. Nejspíš jsem mu přerazil nějaká žebra.

„Řekl bych, že to brzy zjistíme. Chopte se ho a odveďte do domu. Danieli, postarej se o jeho auto a zajisti zbraň,“ hrábnu drze mladíkovi do dlaně a vyrvu mu z ní klíčky od zapalování.

Dva muži jej uchopí každý z jedné strany. Zajatec se jim pokusí vyškubnout, ale stačí, když na něj Jackův vlk výhružně vycení zuby a cvakne jimi, aby zkontroloval.

Zvednu motorku, nasednu a v půli cesty je předjedu, abych se dostal k domu dříve než oni. *Uvítací delegace* v podobě snad třetiny smečky shromážděné ve vstupní hale mě na vteřinku rozhodí.

„Jsi v pořádku?“ vychrlí na mě Ayla, tisknoucí si k hrudi blondáťáka chlapečka.

„Jsem, i díky tobě a tvému muži. Ted’ bych ocenil, kdybyste se rozešli. Vedeme narušitele, který může být nebezpečný. Brzy vám já a Alfa poskytneme bližší informace. Kiernane, můžeš?“

Zatímco se hlouček pod Jessičinou taktovkou za doprovodu nespokojeného brblání rozchází, беру si jejího manžela stranou.

„Jinxi, co se —“

„Promiň, že tě přerušuju, ale nemáme moc času, než sem s ním hlídky dorazí. Ve zkratce, jde o nějakého mladého kluka, který se mě pokusil zastřelit nejspíš z osobních důvodů. Víc jsem z něj zatím nedostal. Mám však otázku: Víme o tom, že by měl Carl nějaké příbuzné?“

Podle intenzity, jíž Kiernan vytřeští oči, poznám, do jaké míry jsem ho zaskočil.

„Pokud mě paměť neklame, zůstal na světě sám. Kdysi se s rodiči krátce přestěhoval do Detroitu za umírající bezdětnou pratetou – samotářkou – aby se o ni postarali. Ale poté, co jeho matka i otec zahynuli, když se náhodně připletli do války místních gangů, a ty jejich auto rozstřílely na kousky, vrátil se do Woodlandu. Mohlo mu tehdy být sotva dvacet. Sourozence neměl a o nikom dalším blízkém se nikdy nezmiňoval. Proč se ted’ ptáš zrovna na něho?“

„Ten útočník se mu neuvěřitelně podobá, a jelikož je jeho čin motivovaný mstou, napadlo mě, zda si Carl někde v mezičase nemohl uplácat děcko, nebo nemá utajeného mladšího bratra.“

„My se snad stínu toho chlapa nikdy nezbavíme. Do prdele, tohle je jak vidět ducha,“ vypadne z něj ve chvíli, kdy se vchodové dveře rozrazí a na mladíkovu tvář dopadne boční světlo z vycházejícího slunce, jež zvýrazní jeho rysy, které až děsivě připomínají mého předchůdce na pozici Bety.

Trhne sebou, jako kdyby se chtěl stráží znovu pokusit vyrvat a vrhnout se po mně. Proti jejich pevnému sevření však nemá sebemenší šanci, pouze si tím dle bolestné grimasy přivodí zhoršení svého poranění.

„Kam s ním?“ optá se Robin, který pevně drtí jeho pravou paži.

„Řekl bych, že prvně na ošetřovnu. Krapet jsem ho skřípl dveřmi od auta a možná ho polámal. Marshall by na něho měl mrknout, než se pustíme do výslechu. Prostřední ošetřovna, ta bez oken, souhlasíš?“ obrátím se na Kiernana, jenž z nového nedobrovolného příchozího nedokáže odtrhnout zrak.

„Může být,“ kývne a vyrazíme zajatci v patách. Cestou zařukáme na dveře apartmánu, který obývá smečkový lékař. Otevře nám celý rozčepýřený v nedbale přehozeném županu. Vyslechne si naši prosbu s tím, že se během minutky dostaví.

My zatím vstoupíme do nevelké, prostě zařízené místnosti, kde členové hlídky usadí muže na lehátko. Jakmile jejich stisk mírně povolí, znovu se vymrští, jenže Alfa ho bleskově uchopí za rameno a srazí zpět.

„Tohle už mě unavuje. Takže předně, s kým máme tu čest?“

„Fenrir Nightborne, vůdce vlkodlačího gangu Ragnarok. Možná jste o mně už slyšeli?“ vypne hrdě hrud’.

„Nightborne mi nic neříká. Na druhou stranu Ragnarok... nepocházíš náhodou z Detroitu?“ osvíti Kiernana náhlé poznání a ve mně při vyslovení názvu města hrkne.

Prosím, ať se má intuice mýlí!

„Přesně tak,“ vycení na nás zuby.

„Co pohledáváš na území woodlandské smečky?“

„Přišel jsem si pro pomstu. Jeho život za život mého otce,“ pohoří bradou ke mně a mé tušení začíná hraničit s jistotou. „Sledoval jsem ho dalekohledem zpovzdálí poslední tři dny a chtěl využít jeho ranní běžecké rutiny. Kdyby ho nesejmul k zemi ten bílý chlupatý debil, mohl jsem ho dostat,“ vrčí nenávislně. Očividně nemá sebemenší chuť své úmysly zastírat.

„Mohu vědět, kdo byl tvůj táta? Jak už jsem zmiňoval, žádného jiného Nightborna neznám, takže si pravděpodobně Jinxe s někým pleteš,“ založí si Kiernan paže na hrudi a skepticky na mě pohlédne.

„Carl Stormwood,“ pronese s nádechem pýchy v hlase.

Z úst se mi sveze tiché *kurva* právě ve chvíli, kdy vstoupí doktor. Mezitím, co zraněného útočníka vyšetřuje, necháme je jen pod dozorem stráží a odebereme se na chodbu.

„Kiernane, tohle je blbost, víd’? Vážně nám chce nakukat, že Carl měl celé roky utajeného syna, o němž nikomu neřekl?“ snažím se sám sebe přesvědčit o scestnosti jeho slov.

„Obávám se, že už to tak vypadá. Pro Bohyni, vždyť ten kluk je téměř dokonalá kopie Carla v jeho věku! Nezdá se mi ale jeho tvrzení o vedení toho gangu, na to je příliš mladý. Pojďme si zjistit nějaké informace, než s ním Marshall skončí.“

Vyhledáme Odina a požádáme ho, zda by nemohl zavolat svému kamarádovi Gastonovi, který má přehled snad o všem, co se šustne nejen napříč Státy, ale téměř kdekoli na světě ve vlkodlačí komunitě.

Nejprve schytá pořádnou snůšku nadávek za brzké probuzení, ale následně mu Ashtonův šéfkuchař potvrdí, že zhruba před rokem byl původní vůdce Ragnaroku zabít v souboji, a jeho místo převzal mladičký nástupce a syn dlouholeté členky gangu, která zemřela nedlouho předtím. Jeho vítězství prý tehdy hodně překvapilo.

„A jeho otec, o něm náhodou něco nevíš?“ táže se Odin dál.

„Poslouchej, jsem kuchař, a ne Google nebo chodící Wikipedia. Především jsem však nevrlý, nevyspalý vlkodlak, takže bych ocenil,

kdybys zavěsil a nechal mě ještě trochu přispát. Mám dnes odpolední,“ mručí Gaston přes hlasitý odposlech, jehož prostřednictvím ho posloucháme všichni tři.

„Díky, Gasi, i tak jsi nám hodně pomohl,“ rozloučíme se s ním.

„Dobrá,“ promne si Kiernan kořen nosu, „takže v tomhle nám nekecal. Věkově ho odhaduju něco mezi dvaceti a pětadvaceti lety, spíš méně. Teoreticky by se tak jeho početí prolínalo s dobou, kdy Carl v Detroitu skutečně pobýval. Jen je mi záhadou, proč se s ním nikdy nepochlubil. Ten chlap vynikal obřím egem, takže kdyby měl syna, pravděpodobně by se s ním chvástal, kudy by chodil. Nehledě na to, že by jej jistě rád vychovával k obrazu svému.“

„Co když o něm nevěděl? Fenrir nosí příjmení Nightborne, nejspíš po matce,“ přeruším tok jeho myšlenek náhlým vlastním prozřením.

„Máš pravdu, nějak mi to po ránu ještě nemyslí,“ přitaká Alfa. „Možná bychom se ho mohli zeptat přímo. Odine, půjdeš s námi? Jelikož se náš nezvaný host pokusil o Jinxovu vraždu, zasloužil by nejspíš nějaký trest.“

Vysoký vlasáč jen pokývne a vydá se s námi zpět na ošetřovnu.

„Takže, doktore, jak to s ním vypadá?“ položí Kiernan otázku hned mezi dveřmi.

„Dvě zlomená žebra a nějaké ty pohmožděniny. Píchnul jsem mu něco proti bolesti a taky extrakt oměje vlčího moru, aby se nám neměnil dle libosti a nikoho nepokousal.“

„Hajzle,“ vyjede na něho Fenrir.

„Vyžaduje jeho stav nějakou další léčbu?“

„Jen klidovější režim, o zbytek se postará regenerace. S utlumeným vlčím já jen bude postupovat o něco pomaleji.“

„Výtečně, v tom případě už tvé služby dál nepotřebujeme,“ propustí ho Kiernan. Pak se postaví před mladíka se zuřivě nakrčeným obočím.

„Pověz nám, za předpokladu, že byl Carl Stormwood vážně tvým otcem, jak je možné, že se o tobě nikdy nezminil?“

„Protože jsme se zkontaktovali teprve před rokem po matčině smrti. Chtěli jsme si všechno vynahradit, dokud to tenhle kretén nepřekazil.“ Chce po mně už zase vystartovat, ale z jedné strany ho drží Robin a z druhé má zápěstí přikurtované bytelným koženým řemenem k lůžku.

„Zabil jsem ho, abych ochránil členy své smečky. Smrt si zasloužil, postřelil předtím tady Odina. Čímž bych ti rád představil nejvyššího z vlkodlaků. Podívá se, co by sis za svůj dnešní nevydařený atentát vysloužil,“ pronesu a do mého tónu prosakuje lehká škodolibost.

Jen počkej, ty smrade.

Odin k němu přistoupí, ale udržuje si uctivou vzdálenost. I tak se Fenrir neklidně napne. Následuje postup, který je už notoricky znám nám všem, co jsme byli přítomni některým z procesů, jež se odehrály v režii našeho *krále vlkodlaků*. Pekelně se soustředí, ale nakonec je výsledkem jen jeho zklamaný výraz.

„Amulet odmítá spolupracovat. Za poslední dny jsem byl jeho prostřednictvím nucen vynést tolik rozsudků, že si Bohyně v tomto ohledu nejspíš rozhodla vzít dovolenou. Ani se jí nedivím, sám se sotva držím na nohou. Bitky na mezidruhových svatbách by se zkrátka měly zakázat, nebo aspoň povolit vynášet hromadné rozsudky, a ne se s každým rváčem zabývat zvlášť,“ povzdychne si Odin.

Za minulý týden se nezastavil, jelikož dívka z downhillské smečky se rozhodla provdat proti vůli svých rodičů za obyčejného lidského farmáře. Obřad se sice stihl uskutečnit, jenže místo oslavy následovala roztržka mezi novým příbuzenstvem, při níž došlo nejen na kousání, ale také vidle a pokus o přejetí traktorem.

Snad jen díky prozřetelnosti nikdo nepřišel o život, ovšem nejvyššímu z vlkodlaků i šerifovi a soudci z Downhillu nejspíše přibýlo pár vrásek, zatímco se pokoušeli vyřešit spor znesvářených stran a potrestat viníky – každý dle práva svého živočišného druhu.

„Takže, máš nějakou alternativu, jakým způsobem s ním zatím naložit?“ optá se Alfa.

„V mezičase bych ho zavřel dole ve sklepení, dokud artefakt nezačne opět fungovat.“

„Ke střežení vězňů jsme ho nepoužili ani nepamatuju,“ poškrábe se Kiernan ve vlasech. „V jedné z cel dokonce Mariella a Ashton skladují zásoby jídla a brambory. Možná kdybychom vyklidili tu zadní, dala by se použít,“ zapřemýšlí nahlas.

Nepotřebuju, aby mi říkal víc. Okamžitě seženu Aarona, požádám ho, aby mě následoval, a jdeme našemu zajatci uchystat jeho provizorní ubytování. Jakmile je místnost, chráněná hustým mřížovím, nachystána, dojdeme si pro jejího nového obyvatele. Celou cestu se pokouší vzpouzet, čímž dosáhne tak maximálně toho, že když jej hodíme na chladnou podlahu a zamkneme za ním, drží se s bolestným výrazem za žebra.

„Neudržíte mě tady, jasný!? Přijdou si pro mě! Vedu nejsilnější vlkodlačí gang v Detroitu, kšefty mi vynáší a když si zamanu, mám každý večer v posteli novou ženskou – někdy i dvě! Banda ubožáků jako vy udělala obrovskou chybu, když se rozhodla mě uvěznit. Šeredně si to odskáčete, přísahám!“

Rebecca

„Tak co, ozval se konečně?“ vtrhnu se zoufalou nadějí v hlase do Fenrirový pracovny, v níž se teď uhnízdil Jericho.

Neslyšeli jsme o něm už víc než týden. Že nezvedl telefon mně, mě ani moc nepřekvapuje, ačkoli mou duši tahle skutečnost samozřejmě zraňuje. Kdykoli jsem se mu pokoušela dovolat, jeho mobil byl vypnutý a na mé hlasovky nereagoval. Ale pokud není v kontaktu ani s Jerichem a nekontroluje, jak se daří Ragnaroku a obchodům, tak to na mě začíná působit vážně děsivě.

„Sedni si,“ pokyne mi Jericho, což mou úzkost ještě prohloubí. „Fenrir sám o sobě vědět nedal, ale získal jsem informaci, že naposledy se ohlásil bývalému členu bluecreekské smečkové rady, jakmile dorazil na woodlandské území. Chtěl pár dní času, aby si vyřídil staré účty a poté se měli sejít. Na schůzce se však nikdy neukázal a celkově jako by se po něm slehla zem.“

„Pro Bohyni,“ zakryju si ústa dlaněmi, „co když se mu něco stalo? Měli bychom se ho okamžitě vypravit hledat!“

„Poslouchej, Becco, na tohle nemáme kapacity. Počty našich lidí se v poslední době značně ztenčily. Potřebuju tu mít dostatek kurýrů, aby obchody šlapaly. Viv maká na nových dodavatelích, monitorujeme Ricovy aktivity, policajti asi chtějí pololetní prémie, protože se začali taky nebezpečně zajímat. Já se pokouším celý tenhle cirkus nějak uřídit, tudíž na pochybné dobrodružné výpravy fakt nemám čas.“

„Takže se ho mám vydat hledat sama?“

„Takže máš zůstat sedět na tom svém pěkném zadku a držet se jeho rozkazů,“ vyzve mě.

„A jestli je v nebezpečí?“ opáčím.

„Pak se do něj dostal sám a musí se z něj taky sám dostat.“

„Blbost!“ vyštěknu na něj.

„Hele, Rebecca, jsme gang, co kšeftuje s drogama. Tohle není mateřská školka ani dětský klubík. Navíc Fenrir je týpek, který zabil

Garretta, tím pádem se o sebe snad umí postarat. Beztak jen někde vymetá nové bordely a pro samou kurvku nemá ani čas zvedat hovory.“

„Jseš hovado, Jericho. Jedu ho najít.“ Zvednu se tak prudce, až převrhnou židli.

„Becco!“ zařve za mnou, ale mou odpovědí je už jen vztyčený prostředníček.

Letenka představuje zbytečný luxus, navíc si do letadla nemohu vzít zbraně. Svoje auto taky nevlastním, tudíž cesta dálkovými autobusy mi zabere mnoho hodin. Když pak konečně vystoupím v malém městečku, nad nímž se rozprostírají hory a nekonečné lesy, čeká mě ještě dlouhá cesta pěšky.

Nechám se proto nejprve lákat útulnou restaurací, která je na hraně mých finančních možností, ale kručící žaludek si zkrátka žádá své. V Ragnaroku se sice protočí statisíce, možná i miliony v nelegálním zboží, ale k většině členů doteče jen nepatrný zlomek. Navíc, já si peníze odkládám stranou na svůj velký sen – na studia.

Otec by mi je, na rozdíl od mého privilegovaného bratra, nikdy nedopřál, protože dle jeho názoru je vzdělání pro holku škoda. Té stačí jen se dobře vdát. Otřepu se při vzpomínce na něho a vlastně vůbec nelituju, že jsem ho neviděla už tolik let.

Objednám si nejlevnější těstoviny a vodu, vytáhnu mobil a listuju podklady, které jsem si do něho stáhla. Pokud chtěl Fenrir dostat otcova vraha, vydal se za ním zřejmě do stavení woodlandské smečky. Nachází se asi dvě míle po silnici a následně se cesta k němu stáčí do hvozdu.

„Potřebujete s něčím pomoci, slečno?“ otázce se mě hromotluk s přátelským úsměvem, ale všimnu si, že mu na můj displej dopadne podezíravý pohled. Okamžitě jej zhasnu bočním tlačítkem a zastrčím do kapsy, zatímco on přede mne pokládá božsky vonící porci.

„Kdepak, jsem jen na výletě,“ zalžu mu. Batoh, který mám zavěšený na opěradle pohodlné židle, naštěstí mé tvrzení podporuje.

„V tom případě příjemný pobyt a dobrou chuť,“ popřeje mi.

Pozoruju ho celou cestu zpět do kuchyně, kam mám výhled velkým proskleným oknem. Nakloní se k muži v kuchařské zástěře a cosi mu naléhavě sděluje. Kratičce ke mně střeží zrakem a já se leknu, zda jsem neudělala z únavy začátečnickou chybu, kdy jsem nevěnovala dostatek pozornosti svému okolí.

Naházím do sebe jídlo, které chutná ještě lépe, než vypadá. Zaplatím a utrhnu si od pusy, abych dala i slušné spropitné. Obrovitý číšník mi úslužně poděkuje a já se před odchodem ještě odeberu na toaletu. Z dlouhého cestování jsem celá pomačkaná a necítím se zrovna svěže, takže se rozhodnu převléct do něčeho praktičtějšího.

Zvolím bavlněné kalhoty a přiléhavý rolák se zipem na zádech, který působí jako druhá kůže a neomezuje mě ani v sebemenším v pohybu. Vše samozřejmě v mé oblíbené černé barvě, která mi ladí k vlasům. Osvěžím se pod tekoucí vodou, nahodím ruksak a vyrazím na cestu.

Silnice zvolna stoupá do kopce, slunce se však již kloní k západu a září těsně nad horizontem v podobě obří rudé koule, takže mi není při chůzi takové horko. Cestou mě minou dvě nablýskaná černá auta, z nichž jedno zpomalí, když kolem mě projíždí, avšak pokračuje v jízdě.

Zkontroluju pozici v mobilu a zahnu na šterkovou cestu. Sejdu z ní hlouběji do lesa a pouze následuji její trajektorii pro případ, že by po ní jel někdo z místních. Zbytečně by se mohli zajímat, proč se zde potuluju.

Vzduch se začíná rychle ochlazovat, jakmile poslední paprsky zmizí a obloha ztmavne. Přítmí mě zahálí jako neviditelný plášť. Ideální podmínky. Zašátrám v batohu, vytáhnu z něho pouzdro s pistolí a připnu dýku k opasku.

Dnes chci jen nenápadně omrknout okolí, pouštět se naslepo do akce nemá smysl. Jistěže bych na sebe mohla vzít vlčí podobu a plížit se v ní, jenže to bych pak nemohla využít zbraně, jež si беру spíše pro pocit bezpečí, který mi dodávají.

Odložím ruksak ke kořenům mohutného dubu a vyválím se v mechu a listí, abych trochu zamaskovala svůj přirozený pach. Nepotřebuju být nikým zvěřena. Oč snazší je dostat se ze zálohy k lidem, kteří se nám svými smysly ve své ubohosti nemohou ani zdaleka rovnat.

Tichoulince našlapuju do mechu a jehličí a obcházím postupně pozemek. Do paměti si ukládám pozice a počty hlídek. Mají jich tu na můj vkus zatraceně moc. Pokud se zde Fenrir nachází, nebude vůbec snadné ho najít.

Na obloze se rozblíkají tisíce hvězd. Zůstanu na ně chvíli okouzleně zírat, protože ve městě jsem nic podobného nespatriila. Mléčná dráha se táhne po nebeském sametu, připomínajíc křišťálovou výšivku, a já tiše, obdivně vzdychnu.

Dokončím okruh a stanu na místě, z něhož jsem vyrážela. Světla v domě pozvolna zhasínají. Všimnu si, že nastal čas střídání stráží. Původně jsem chtěla svůj záměr odložit, ale toto se mi jeví jako ideální příležitost, takže se rychle propířím a vyrazím obhlédnout i stavení.

Pohybuju se, jak nejbezpečněji dokážu. Splývám s tmou. Protínám ji plynulými, ladnými, téměř kočičími kroky. Pak náhle strnu. V nose mě šimrá vůně. Neuvěřitelně dotěrná vůně, ze které mi cuká v klíně.

Co to, do hajzlu, je? To tady nastražili feromonové pasti, do nichž se mají chytit nadřžené vlčice?

Otočím se za jejím zdrojem a v první chvíli ho skoro přehlédnu. Opírá se o tmavou zeď, taktéž celý v černém. Prozradí ho až nečekaně rychlý pohyb svým směrem. Už dlouho jsem nebyla nucena utkat se s někým tak mrštným. Zaznamenávám jen útržky, protože ono debilní aroma se mi tlačí do mozku a vypíná některé jeho funkce.

Rebecca, kurva, zkoncentruj se! V boji se nesmíš nechat vyhodit ze sedla!

Možná mě připravil o moment překvapení, ale já nemám ve zvyku se vzdávat. Nikdy nestahuju kalhoty, zatímco je brod ještě daleko.

Tak proč je mám, k čertu, chuť stáhnout včetně spodního prádla před tímhle týpkem?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***V zajetí Pradávných***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.